

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra după Paști, a slăbănogului

La porțile cuvântului Meu aștept mai înainte de zorii zilei. Eu, Domnul Iisus Hristos, aștept la porți, că am cuvânt în Mine în ziua aceasta, iar el trebuie să-și ia loc în cartea sa. Amin.

E clipa scursului zilei de azi, a duminicii din ziua aceasta, copii neputincioși în porți. Mai înainte de zori aștept să puteți pentru Mine ca să vin în cuvânt. O, să nu se scurgă ziua acestei sărbători fără să Mă așezați cuvânt în carte, căci după ce am coborât în cea din urmă oară între voi, am strâns iarăși cuvânt, fiilor copii, iar fără el între voi, după ce el ia ființă în Mine, e greu de voi, și e greu de Mine, că e greu cuvântul Meu când el grăiește și nu poate grăi. Da, fiilor, el grăiește, și tot el nu poate grăi, că dacă el nu se așează pe pământ, Mă apasă, și apăsarea Mea vă apasă și pe voi, căci Îmi sunteți porți, iar Eu sunt greu în porți, și mult M-aș alina să nu uite poporul Meu ce sunteți voi, căci cine nu uită aceasta, vă ajută la greu și nu apasă pe el, și nu apasă pe voi cel ce vă ajută pentru greul Meu de peste voi, ci, din contra, are grijă mare acela, are grijă de Mine și de voi, iar de el nu mai are, și aceasta înseamnă Dumnezeu în om, și aceasta nu înseamnă omul în om.

O, copii însărcinați cu multul Meu cuvânt care se naște din Mine! Hai să vă dau putere pentru ca să-Mi dați ființă în carte, că altfel vă frânge trupul această sarcină, căci Dumnezeu este greu când nu poate, când este neputincios în omul plăcut Lui. Eu, Cel ce vindec pe cel neputincios al Meu, sunt neputincios în el când nu poate el pentru Mine din pricina neputinței lui, și de aceea îl vindec pe el și tot mereu îl ridic pentru Mine, căci pentru el dacă-l ridic, nu-i folosește lui, adică sufletului lui. Când Eu îl vindec pe cel neputincios, acela cade în și mai grea durere dacă nu știe ce să facă pentru vindecarea lui cea de la Mine, și tare mult, tare mult Mă doare, poporul Meu, când omul iarăși face greșale după ce Eu, Domnul, i le vindec la cererea lui sau la mila Mea de el, ca apoi el să-Mi mulțumească și nu să facă ce vrea el cu darul milei Mele.

O, ce pildă mare de învățătură am lăsat Eu prin vindecarea slăbănogului! Când Eu l-am găsit pe el pe marginea scăldătorii vindecătoare prin îngerul ei, el era neajutorat. Bolnav de multă vreme cum era, neajutorat de nimeni dintre cei ce se adunau pentru vindecarea de neputințele celor neputincioși ai lor, Mi-a fost milă de el, și apropiindu-Mă i-am spus: *«Voiești să te faci sănătos? Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta, iar de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie fie și mai rău»*.

O, poporul Meu, cine, după ce este iertat de greșale, cine are grijă apoi să nu mai greșască pentru ca nu cumva să-i fie lui și mai rău? Cine, fiilor, cine pe pământ? N-a înțeles nimeni timp de două mii de ani cuvântul Meu cel așezat asupra celui slăbănog de treizeci și opt de ani după ce Eu l-am vindecat pe el la scăldătoarea oilor, acolo unde toți își căutau vindecarea lor, iar unul altuia nu și-o căutau. Eu însă altfel am lucrat. Am căutat pe cel ce nu avea ajutor de pe pământ ca să ajungă până la ajutorul cel prin înger din cer.

O, poporul Meu, pe pământ omul nu se lasă ajutat de Dumnezeu, căci altceva înseamnă aceasta față de ceea ce știe omul că înseamnă, că iată, cel ajutat nu știe, apoi, să se ferească de răul în care a fost ca să nu-i fie lui, apoi, și mai rău. Acela rămâne dator cu ascultare, și trebuie să nu mai greșască, dar el nu ascultă așa, și apoi este și mai rău și este pedepsit și mai rău chiar cu multele lui greșale de după aceea. Eu l-am ajutat pe cel ce nu avea cine să-l ajute de pe pământ, și de aceea v-am învățat Eu să aveți milă, să faceți voi milă cu cei ce nu are cine să-i pomenească după ce ei pleacă din trup, căci pentru cei plecați din trup e și mai mare fapta ca pentru cei ce sunt încă pe pământ și care, încă, iarăși greșesc și iarăși stau nevindecați, de vreme ce mereu

trebuie ajutați, și apoi ei iarăși greșesc. Cei plecați din trup nu-i mai poate ajuta oricine, ci numai Dumnezeu și cei asemenea lui Dumnezeu.

O, mare este învățătura Mea cea din ziua aceasta de pomenire a slăbănogului cel vindecat de mila Mea cerească! O, poporul Meu, nu trebuie să aibă omul pretenție să-l ajute cineva, ci să fie ajutat numai când este ajutat, iar el să se lase ajutat atunci. O, omule, nu ești tu acela care te crezi că ești, ci ești acela care te vede altul cum ești, căci altul te vede și nu tu, fiindcă omul nu se poate singur citi, ci numai din fața lui îl citește pe el, așa cum este și cu o carte pe care după ce o deschide cineva, o citește. Cu omul însă este altfel, nu este ca și cu o carte pe care trebuie s-o iei și s-o deschizi ca să vezi ce este în ea, ce scrie în ea. Omul nu se poate ascunde, ci este cel din afara lui, că în afara lui se vede că se ascunde în el, căci fățarnicia omului este cea mai citită carte a felului de a fi al omului, și el se face greu în jur, și aceasta este semnul că el nu este adevărat.

O, poporul Meu, ți-am dat povață, fiule, și ți-am spus că dacă nu știi să legi o rană, tu să nu faci rană, căci sângele celui rănit strigă lepădat de cel ce l-a rănit. Am pus povețe fel de fel în mijlocul tău, că voiesc să învețe de la Mine tot omul, numai să am Eu cum să grăiesc în tine, poporul Meu. Slăbănogul cel vindecat de Mine nu M-a iertat apoi de greșalele vieții lui, pentru care el suferise, chiar dacă Eu i-am spus să nu mai greșească, și ca să-i fie lui și mai rău ca până atunci, ca să se despartă de Dumnezeu și mai rău ca până atunci, căci despărțirea de Dumnezeu a omului e cea mai mare pedeapsă a lui.

O, omule, nu răni om și apoi să fugi fără să pansezi rana, căci sângele celui ce suferă de la tine, strigă la Mine prin rana lui. Dar este o și mai grea rană rana aceea pe care i-o faci tu pe ascuns fratelui tău. Aceea este și mai strigătoare la cer, căci este cinstea Mea din fratele tău rănită, este rană pentru Mine aceea pe care o faci celui ce Mă iubește cu durere pentru durerile Mele. Dacă te doare ceva de al Meu din tine din pricina aproapelui, și el nu știe, aproapele tău este în întuneric, și el nu știe întunericul său, căci cine face o rană și nu o leagă apoi, acela este în întuneric față de fratele său cel rănit de la el.

O, poporul Meu, rană contra rană e durere mare pentru Mine de la tine, iar Eu nu vreau ca tu să semeni cu cel ce a zis: *«Am ucis om pentru rana mea»*, ci, din contra, să te scolii să legi întâi rana celui rănit, și apoi s-o legi și pe a ta, și aceasta înseamnă legea Domnului cu tine, poporul Meu; o, și cât aș vrea să ia tot omul această învățătură cerească și s-o așeze om peste om apoi pe pământ! Tu ești poporul cel învățat de Dumnezeu, dar omul din lume nu are de unde să ia învățătura vieții așa cum o ai tu de la Mine.

O, fiilor, voi să nu fiți iubitori de sine și mândri în voi și pentru voi, căci acestea duc la pretenții și apoi la despărțiri între frați de la cele pământești dintre frați. Nu e bine să stați înaintea cerului răniți unul de la altul, căci voi sunteți creștini și nu lume, și vai celui ce se înșeală cu ceea ce este trecător, și iată, fiilor, Eu n-am venit pe pământ să judec între frate și frate, că dacă fac așa, unul din ei rămâne vinovat. Eu am venit să ridic vina; vina pe care omul nu vrea să și-o poarte, și nici pe cea a aproapelui său nu poate s-o poarte dacă pe a lui n-o poate purta. Eu însă vin vindecător peste om, căci am învățătură de viață, și vă spun vouă pentru tot omul că vorbirea de rău nu vindecă, nu răcorește sufletul omului, și ea trebuie depărtată de om. Cel ce nu-ți primește vorbirea de rău, nu înseamnă că acela nu este prietenul tău sau că prin aceasta îți face rău, ci înseamnă că-ți face bine, că-ți taie prilejul acestui păcat pe care de șapte mii de ani îl face omul asupra altui om, și, mai greu decât atât, asupra lui Dumnezeu, poporul Meu, și omul nu știe cum vine aceasta.

O, mult Mă doare când îl văd pe cel ce zice că Mă iubește, și el nu știe cum să fie al Meu, cum să se dea Mie ca să fie al Meu. O, nu știe omul să-Mi facă Mie fii, să-Mi facă Mie rod și să Mi-l dăruiască apoi. O mulțime de părinți își dau dracului copiii, căci îi zic copilului „*Lua-te-ar dracu!*” atunci când copilul îi supără. Dracul însă nu i-l ia, i-l lasă tot lui, dar nu mai este al lui, ci este al celui căruia el l-a dăruit prin cuvântul cel rostit, și apoi prin copilul cel dăruit îl are și pe părinte, îl trage și pe părinte, căci altfel nu poate să fie. Cu Dumnezeu însă nu este tot la fel, și

dacă-I dai Domnului copilul, nu mai este al tău, dar dacă îl mai ții în inimă și în grijă și după aceea, o, nu mai e ca și cum a fost cu diavolul, care ți-l lasă tot ție, ci este altfel. Iată ce s-a întâmplat în poporul Meu cu toți copiii și cu toți părinții pe care Eu, Domnul, nu-i mai am ai Mei. Mulți părinți au făcut voia copiilor, și i-am pierdut și pe părinți și pe copii. Mulți copii au făcut voia părinților, și i-am pierdut și pe copii și pe părinți. Dar părinții care și-au dat lui Dumnezeu copiii și n-au mai căutat apoi cu grijă spre ei, aceia au înțeles vorbirea Mea cea cu greutate când Eu acum două mii de ani am spus: *«Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți dacă vin»*.

O, poporul Meu, cel ce zice că Mă iubește pe Mine dar își iubește și copilul, acela nu Mă iubește. Cine-și iubește copilul, acela nu-L poate iubi și pe Dumnezeu, căci la Mine trebuie să fie măsura întreagă, poporul Meu. Cine-și iubește copilul, acela este slujitor la idoli, este iubitor al rodului păcatului lui, și nu-i este rușine să facă aceasta, și Mă îndurează cu rană adâncă acela care este iubitor de Dumnezeu cu sfertul de măsură. O, așa știe omul să Mă iubească, poporul Meu, și iată, vai celui ce nu știe să fie ucenicul Meu când el zice că aceasta este!

O, nu se poate jumătate, nu se poate nici la Dumnezeu, nici la oameni. Nu se poate un om să se dea pe jumătate păcatului, chiar dacă îl auzi pe el că nu a păcătuit decât pe jumătate. O, e altfel aceasta. E de ajuns să-L părăsești numai o clipă pe Dumnezeu, și aceasta este trădare, dar omul nu știe ce înseamnă vindecarea de la Dumnezeu atunci când el vine la Mine ca să fie viu apoi. Eu i-am spus slăbănogului să nu mai greșască, să nu mai facă păcat ca să-i fie lui și mai rău, căci păcatele peste păcate, după ce omul le cunoaște ca păcate, acelea sunt cea mai grea pedeapsă a omului, care dă ceea ce este veșnic pe ceea ce este trecător.

S-au supărat iudeii pe cel vindecat de slăbănogie dacă Eu i-am zis lui să-și ia patul și să meargă la casa sa. L-au certat, spunându-i că nu-i este îngăduit să-și ia patul în zi de sâmbătă, căci a fost în ziua sâmbetei vindecarea lui. El însă și-a ridicat pe umeri patul suferinței, care nu i-a mai fost povară de dus, ci vindecare i-a fost, fiindcă povara lui i-o luasem Eu, căci n-am venit în lume să judec omul, ci ca să-l vindec am venit, ca să iau vina lui am venit, iar lui i-am spus să nu-și mai facă alta, ca să nu-i fie lui și mai rău, ca să nu-Mi fie Mie și mai rău de la om, poporul Meu, căci grea Îmi este pedeapsa de la om. Tot păcatul omului este pedeapsă pentru Dumnezeu, este pedeapsa Mea, căci Eu M-am născut pentru ca să iau vina omului pe umerii Mei. O, cum de nu vrea omul să semene cu Mine sau măcar să-și poarte cu umilință umilința cea de la greșalele lui? El Mă roagă mereu să i-o iau, iar Eu sunt milos, sunt încă milos, și sunt însărcinat de la om, căci omul nu-și poate duce pedeapsa pe care și-o lucrează.

O, poporul Meu, am slăbit de tot în om. Sunt slăbănogul în om, aceasta sunt în om, și nu găsesc vindecare pentru rana Mea, ci găsesc rană peste rană de la om.

Mă plâng pe Mine, vă plâng și pe voi, copii însărcinați cu multul Meu cuvânt care se naște din Mine și care nu-și află sălaș și împlinire în om. O, multă neputință am și în voi de câte ori Eu sunt lovit din părți în voi, căci cine Mă știe cu voi, caută pentru binele Meu peste ei, caută la voi voia lor, și aceasta e slăbire pentru voi, copii miloși, dar mila ar fi să fie răsplătită tot cu milă, fiilor miloși. Eu însă îl întăresc pe poporul Meu cel milos, ca să aibă grijă de sarcinile Mele de peste voi, iar ei să se facă ușori și plăcuți în toată clipa, și cu mare veghe să lucreze peste statul lor cu Mine și peste statul Meu cu ei, și unii altora să ne fim ușurare, și cu umilință să lucrăm aceasta. Amin.

O, poporul Meu, numai viață, numai iubire, numai ascultare și împlinire să am Eu din mijlocul tău, căci Eu n-am venit să judec între frate și frate, ci am venit, poporul Meu, să iau vina asupra Mea, să ridic vina, și tot așa să trăiești și tu între pământ și cer, căci noi avem de întocmit cer nou și pământ nou prin duhul iubirii cu care Eu am făcut lumea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

09/22-05-2005